

Arrest

nr. 349 530 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2025 werd ingediend door :

G.R., A.B. [...]

nationaliteit: El Salvador

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Mevrouw en haar echtgenoot gingen in België uit elkaar in september 2021. Het betreft volgens de advocaat momenteel een alleenstaande vrouw met kinderen. Ook de kinderen hebben asielprocedures opgestart om internationale bescherming te verzoeken. De advocaat verwijst naar de 'persoonlijke kwetsbaarheid van mevrouw'. Mevrouw is sociaal en economisch kwetsbaar. Ze heeft momenteel geen inkomen en mag ook niet werken. Ze bouwde een sociaal en economisch leven op in België. Ze zou dit leven achter zich moeten laten. Ze verklaart dat haar sociaal leven en haar sociaal welzijn beschermd moeten worden in de zin van artikel 8 EVRM. Mevrouw verklaart geen binding meer te hebben met El Salvador. Ze zou onder meer geen huisvesting in El Salvador hebben, geen inkomen en geen adequaat netwerk. Het gaat om een alleenstaande vrouw met beperkte contacten in El Salvador. El Salvador is ook het meest gewelddadige land ten aanzien van vrouwen. Er is sprake van een hoog femicide-percentage in El Salvador. De nadelen voor de Belgische staat daarentegen zijn volgens de advocaat beperkt.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Alle elementen die worden aangebracht zijn oppervlakkig en vaag. We kunnen er niet uit concluderen dat mevrouw niet meer zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om zich vervolgens tot de bevoegde ambassade of consulaire post te richten om een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België. Op basis van bovenstaande informatie lijkt het ons wel mogelijk om terug te keren naar het herkomstland om via de ambassade of de consulaire post een visum D aan te vragen.

Mevrouw benadrukt dat ze een alleenstaande vrouw is zonder netwerk in El Salvador, maar ze kan nog wel degelijk terugvallen op een familiaal netwerk bestaande uit haar ouders – de heer G.A.R. en mevrouw R.C.S.I. – en 2 halfzussen (langs moederszijde) en een broer. Mevrouw verklaart geen financiële middelen te hebben om terug te kunnen keren, maar dat kunnen we niet beoordelen gezien we haar financiële middelen niet kennen, alsook haar mogelijkheden om geld te lenen mocht dat nodig zijn. Er wordt verwezen naar een 'persoonlijke kwetsbaarheid' maar die omschrijving is te vaag om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw verklaart een sociaal en economisch leven te hebben opgebouwd in België, maar mevrouw mag momenteel niet werken gezien haar verzoeken om internationale bescherming werden afgesloten met negatieve beslissingen en zij geruime tijd geleden een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Dat mevrouw de visumprocedure opnieuw kan opstarten via de bevoegde diplomatieke of consulaire post biedt haar de mogelijkheid om terug te keren naar België. Wij moeten beoordelen of mevrouw nog terug kan keren naar haar land van herkomst en of ze een visumprocedure kan opstarten wat volgens ons het geval is.

Mevrouw kwam naar België omdat ze om internationale bescherming verzocht. Op 12.03.2020 diende ze een eerste verzoek in. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) oordeelden dat mevrouw geen internationale bescherming nodig heeft. Op 12.05.2022 startte ze een tweede asielprocedure op. Opnieuw oordeelden het CGVS en de RVV dat mevrouw geen internationale bescherming behoeft. Mevrouw kan terugkeren naar haar land van herkomst. Mevrouw betekende op 26.09.2023 een bevel om het grondgebied (BGV) te verlaten. Het beroep tegen dit bevel werd door de RVV verworpen. Mevrouw gaf geen gevolg aan dit BGV.

Mevrouw verwijst naar een hoog femicide-percentage in El Salvador. Nocht het vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming werden haar toegekend. De laatste jaren is er een aanzienlijke daling van de geregistreerde aantallen gemeld, vaak toegeschreven aan de grotere inspanningen van de overheid om bende-geweld aan te pakken (rapport Gender-Based Violence Country Profile van de World Bank Group: El Salvador: <https://documents.worldbank.org/en/publication/documentsreports/documentdetail/099053023161524740#:~:text=El%20Salvador%20has%20the%20highest,Advisory%20Services%20&%20Analytics>). Het femicide-percentage per 100.000 vrouwen daalde van 8,3 in 2017 naar 1,6 in 2022. Officiële cijfers tonen een daling van 113 femicides in 2019 naar 63 in 2022 en 27 in 2023. Ondanks de sterk dalende cijfers blijft El Salvador in vergelijking met veel andere landen een hoog risico vormen voor vrouwen. Onze asielinstanties oordeelden echter dat mevrouw kan terugkeren naar haar land van herkomst en geen internationale bescherming nodig heeft. Mevrouw verklaarde problemen te hebben met MS13 (Mara Salvatrucha). Ze zou een relatie gehad hebben met een persoon die voor de bende werkte maar zelf geen lid was van de bende, zijn bijnaam was 'C.'. Hij verdween volgens haar verklaringen. Mevrouw verklaart misbruikt te zijn geweest door leden van de bende. Ze moest op uitkijk staan om te zien of er politie was. Onze asielinstanties hechten echter geen geloof aan haar asielmotieven gezien het weinig aannemelijke, vage, onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen betreffen. De bevoegde ambassade voor een visumprocedure voor een duur langer dan 3 maanden in België bevindt zich trouwens in Panama. Mevrouw kan in haar thuisland waar ze opgroeide onmiddellijk opgevangen worden door haar familie.

De elementen van integratie (het sociaal leven dat ze opbouwde en de werkervaring die ze opdeed) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Alle beschikbare elementen, kunnen gebundeld worden en voorgelegd teneinde een visum D aan te vragen en te bekomen. Tewerkstelling in België in haar geval werd toegestaan om in eigen levensmiddelen te kunnen voorzien gedurende de tijd dat haar verzoeken om internationale bescherming werden behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster onder meer expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat zij reeds woonachtig is in België

(met haar minderjarige kinderen). In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster ook expliciet gewezen op haar opgebouwde banden in België en deze van haar kinderen.

De bestreden beslissing is evenwel onvoldoende zorgvuldig en ontoereikend gemotiveerd, omdat verweerder verzoeksters persoonlijke situatie — zoals die in de beslissing zelf uitgebreid wordt samengevat — herleidt tot algemene stellingen (“oppervlakkig en vaag”), zonder een concrete en geïndividualiseerde toetsing aan de draagwijdte van artikel 9bis.

Verweerder erkent immers zelf dat verzoekster sinds september 2021 in België uit elkaar is met haar echtgenoot en dat zij, thans moet worden beschouwd als een alleenstaande vrouw met kinderen, terwijl ook de kinderen asielprocedures hebben opgestart. Verweerder noteert bovendien dat verzoekster als sociaal en economisch kwetsbaar wordt omschreven, dat zij “momenteel geen inkomen” heeft en “ook niet mag werken”, en dat zij aanvoert een sociaal en economisch leven in België te hebben opgebouwd dat zij bij een vertrek zou moeten achterlaten.

Dit zijn elementen die naar hun aard net raken aan de vraag of het, in de concrete omstandigheden, redelijk en haalbaar is om verzoekster te verplichten België te verlaten enkel om een aanvraag vanuit het buitenland te laten verlopen.

In plaats van deze kwetsbaarheid en de concrete gevolgen van een gedwongen vertrek ernstig te beoordelen, stelt verweerder zonder draagkrachtige motivering dat “niet kan worden geconcludeerd” dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren om vervolgens een visumprocedure op te starten, en dat “op basis van bovenstaande informatie” terugkeer “wel mogelijk” lijkt.

Deze redenering blijft abstract: zij vertrekt van de veronderstelling dat terugkeer kan en besluit daarom dat terugkeer geen probleem vormt. Verweerder erkent tegelijk dat verzoekster aanvoert geen binding meer te hebben met El Salvador, geen huisvesting, geen inkomen en geen adequaat netwerk en dat het om een alleenstaande vrouw met beperkte contacten gaat.

Vervolgens wordt dit afgedaan met de stelling dat zij “nog wel degelijk” kan terugvallen op een familiaal netwerk (ouders, twee halfzussen en een broer), zonder concreet na te gaan of dat netwerk in werkelijkheid beschikbaar, bereid en in staat is om verzoekster en haar kinderen effectief op te vangen, noch hoe dit zich verhoudt tot haar aangehaalde kwetsbaarheid als alleenstaande moeder.

Daarenboven is het motief omtrent verzoeksters financiële onmogelijkheid om terug te keren kennelijk onzorgvuldig behandeld. Verweerder stelt dat dit “niet kan worden beoordeeld” omdat men haar financiële middelen niet kent en verwijst naar een theoretische mogelijkheid om “geld te lenen”.

Een dergelijke motivering is onvoldoende: zij verschuift de beoordeling naar hypothetische pistes zonder te onderzoeken welke middelen verzoekster daadwerkelijk heeft, terwijl verweerder tegelijk zelf vaststelt dat verzoekster “momenteel geen inkomen” heeft en “niet mag werken”.

In een dossier waarin de economische kwetsbaarheid expliciet wordt vastgesteld, kan niet worden volstaan met de suggestie dat verzoekster het wel “zou kunnen lenen”, zonder enige concrete onderbouwing.

Verweerder gaat ook lichtzinnig om met het door verzoekster aangehaalde veiligheids- en genderspect. In de beslissing wordt erkend dat verzoekster verwijst naar El Salvador als een bijzonder gewelddadige context ten aanzien van vrouwen en naar een hoog femicide-percentages.

Verweerder antwoordt hierop door te verwijzen naar dalende cijfers en door te benadrukken dat de asielinstanties haar geen internationale bescherming hebben toegekend en geen geloof hechtten aan haar asielmotieven met betrekking tot MS13.

Dat verzoekster geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming bekwaam, neemt echter niet weg dat verweerder binnen het kader van artikel 9bis wél de concrete kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw met kinderen moet beoordelen in functie van de redelijkheid om haar te verplichten terug te keren om daar een procedure op te starten. Verweerder reduceert dit aspect tot een indirect “asielargument”, terwijl het in werkelijkheid ook een relevant element is voor de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de opgelegde terugkeervereiste, zeker wanneer verweerder zelf erkent dat El Salvador ondanks dalende cijfers “in vergelijking met veel andere landen een hoog risico” kan blijven vormen voor vrouwen.

Verder is het motief waarbij verweerder verzoeksters integratie- en inbeddingselementen volledig naar de “gegrondheid” verschuift, onverenigbaar met een serieuze ontvankelijkheidstoets. Verweerder erkent dat

verzoekster aanvoert een sociaal en economisch leven te hebben opgebouwd in België en werkervaring te hebben opgedaan, maar stelt dat integratie niet als buitengewone omstandigheid kan gelden omdat dit tot de gegrondheid behoort en dus "in deze fase niet behandeld" wordt.

Dit is een automatisme dat de essentie ontwijkt: artikel 9bis vereist net een concrete beoordeling of het in het individuele geval buitensporig is om verzoekster naar het buitenland te verwijzen om daar te procederen. In een dossier waarin verweerder zelf vaststelt dat verzoekster alleenstaand is, economisch kwetsbaar is, geen inkomen heeft, niet mag werken en een leven in België heeft opgebouwd, kan verweerder die context niet neutraliseren door ze louter te labelen als "gegrondheid", zonder uit te leggen waarom deze elementen, in samenhang, geen gewicht kunnen hebben voor de ontvankelijkheidsvraag.

Vervolgens is het bijzonder relevant dat verweerder zelf vermeldt dat de bevoegde ambassade voor een visumprocedure langer dan drie maanden zich in Panama bevindt.

Dit gegeven benadrukt dat de door verweerder voorgestelde "gewone procedure" voor verzoekster niet neerkomt op een eenvoudige formaliteit, maar op een traject met bijkomende praktische drempels en onzekerheden. In een context van alleenstaand ouderschap, economische kwetsbaarheid en het ontbreken van inkomen, had verweerder minstens moeten aantonen dat dit traject voor verzoekster daadwerkelijk uitvoerbaar is, in plaats van te volstaan met de abstracte conclusie dat zij zich "tot de bevoegde ambassade of consulaire post" kan richten.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in El Salvador, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in El Salvador om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in El Salvador te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er ongeveer 9 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (16.12.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (05.03.2025), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste

bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “*buitengewone omstandigheden*” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst viseert verzoekster volgende motivering:

“Alle elementen die worden aangebracht zijn oppervlakkig en vaag. We kunnen er niet uit concluderen dat mevrouw niet meer zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om zich vervolgens tot de bevoegde ambassade of consulaire post te richten om een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België. Op basis van bovenstaande informatie lijkt het ons wel mogelijk om terug te keren naar het herkomstland om via de ambassade of de consulaire post een visum D aan te vragen.”

Verzoekster hekelt dat de verwerende partij haar persoonlijke situatie herleidt tot algemene stellingen zonder een concrete en geïndividualiseerde toetsing aan de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de geciteerde motivering de samenvatting is van de in de daaropvolgende alinea's concrete beoordeling van de elementen van haar aanvraag en de motivering waarom deze

elementen in verzoeksters specifieke situatie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven niet draagkrachtig zouden zijn, hetgeen zij, gelet op de bespreking hieronder, niet aantoont.

Verzoekster wijst op haar lang verblijf, haar integratie en opgebouwde banden van haar en haar kinderen in België. Zij hekelt in essentie dat deze elementen niet in het ontvankelijkheidsonderzoek zijn betrokken.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie, namelijk *“het sociaal leven dat ze opbouwde en de werkervaring die ze opdeed”*, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij erkent dat zij *“sociaal en economisch kwetsbaar”* is en een *“sociaal en economisch leven opbouwde in België”*, leest zij de bestreden beslissing verkeerd. In de eerste alinea van de bestreden beslissing staat dit inderdaad te lezen, maar dit is een loutere weergave van wat verzoekster in haar aanvraag had aangehaald als buitengewone omstandigheden. Vervolgens concludeert de verwerende partij dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de zogenaamde *“erkenning”* van een opgebouwd sociaal en economisch leven in België. De verwerende partij heeft aangaande verzoeksters economisch leven nog concreet gemotiveerd dat *“(t)ewerkstelling in België in (verzoeksters) geval werd toegestaan om in eigen levensmiddelen te kunnen voorzien gedurende de tijd dat haar verzoeken om internationale bescherming werden behandeld”* en *“(verzoekster (...)) een sociaal en economisch leven (verklaart) te hebben opgebouwd in België, maar (verzoekster) (...) momenteel niet (mag) werken gezien haar verzoeken om internationale bescherming werden afgesloten met negatieve beslissingen en zij geruime tijd geleden een bevel om het grondgebied te verlaten betekende.”*

Voor het overige kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van de elementen uit haar aanvraag, maar toont zij daarmee nog niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld. Zo wijst zij op de opgebouwde banden en integratie van haar en haar kinderen, maar licht zij nergens toe waaruit deze banden en integratie concreet bestaan en het blijkt niet -en verzoekster toont dat ook niet aan- dat zij dat in haar aanvraag wél zou hebben gedaan. Hier kan haar dus inderdaad worden verweten dat de elementen die zij had aangebracht oppervlakkig en vaag zijn,

Vervolgens viseert verzoekster het volgend motief:

“Mevrouw verklaart geen financiële middelen te hebben om terug te kunnen keren, maar dat kunnen we niet beoordelen gezien we haar financiële middelen niet kennen, alsook haar mogelijkheden om geld te lenen mocht dat nodig zijn.”

Zij stelt dat een dergelijke motivering onvoldoende is, aangezien deze de beoordeling verschuift naar hypothetische pistes zonder te onderzoeken welke middelen verzoekster daadwerkelijk heeft, terwijl de verwerende partij tegelijk zelf vaststelt dat verzoekster *“momenteel geen inkomen”* heeft, *“niet mag werken”* en *“economisch kwetsbaar”* is. Zij meent dat de verwerende partij gelet op het voorgaande niet kan volstaan met de theoretische suggestie dat verzoekster geld zou kunnen lenen zonder enige concrete onderbouwing.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekster er verkeerdelijk vanuit gaat dat de verwerende partij heeft erkend dat zij *“momenteel geen inkomen heeft”* en *“economisch kwetsbaar is”*. De verwerende partij heeft er daarentegen op gewezen dat *“(e)r wordt verwezen naar een ‘persoonlijke kwetsbaarheid’ maar die omschrijving (...) te vaag (is) om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verder stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat zij haar bewering dat zij niet over financiële middelen beschikt, met geen enkel begin van bewijs heeft gestaafd in haar aanvraag. Dit is problematisch nu de bewijslast op verzoekster rust om haar aanspraken te staven met de nodige bewijsstukken, waartoe zij thans

eveneens in gebreke blijft. Het gegeven dat zij thans niet “*mag*” werken gelet op haar illegaal verblijf in België en “*kwetsbaar*” zou zijn als alleenstaande moeder, doet nog geen afbreuk aan deze bewijslast. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om geen verder onderzoek te hebben gevoerd naar haar financiële situatie. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verder blijkt uit de geveerde motivering niet, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, dat de verwerende partij stelt dat verzoekster geld kan lenen, maar enkel dat zij de mogelijkheid daartoe niet kan beoordelen door gebrek aan gegevens.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster “*nog wel degelijk (kan) terugvallen op een familiaal netwerk*” in El Salvador, hekelt verzoekster dat de verwerende partij niet concreet is nagegaan of dat netwerk in werkelijkheid beschikbaar, bereid en in staat is om verzoekster en haar kinderen effectief op te vangen, noch hoe dit zich verhoudt tot haar aangehaalde kwetsbaarheid als alleenstaande moeder. De Raad herhaalt dat de bewijslast op verzoekster rust om het een en ander aan te tonen met een begin van bewijs, waartoe zij in gebreke blijft. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gelet op de aanwezigheid van verzoeksters ouders, twee halfzussen en een broer in El Salvador, hetgeen verzoekster niet betwist, vaststelt dat zij nog een familiaal netwerk heeft in het land van herkomst en het door verzoekster aangevoerde element dat zij “*geen netwerk*” heeft in El Salvador, dus niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid. Ook acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoekster, tijdens de behandelingsduur van haar aanvraag, kan worden opgevangen door haar familie in El Salvador, het land waar ze opgroeide. Verzoekster toont alleszins het tegendeel niet aan. De Raad ziet niet in hoe het feit op zich dat verzoekster een alleenstaande moeder is, zou betekenen dat zij niet op haar familiaal netwerk in haar herkomstland kan terugvallen bij terugkeer en verzoekster verduidelijkt dit ook niet verder.

Daarnaast betoogt verzoekster dat de verwerende partij ook lichtzinnig omgaat met het door verzoekster aangehaalde veiligheids- en gendersaspect in El Salvador, zijnde een bijzonder gewelddadige context ten aanzien van vrouwen en een hoog femicide-percentage. Zij hekelt dat de verwerende partij verwijst naar dalende cijfers en benadrukt dat de asielinstanties haar geen internationale bescherming hebben toegekend en geen geloof hechtten aan haar asielmotieven met betrekking tot MS13. Dat verzoekster geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming bekwam, neemt echter niet weg dat de verwerende partij binnen het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wél de concrete kwetsbaarheid van een alleenstaande vrouw met kinderen moet beoordelen in functie van de redelijkheid om haar te verplichten terug te keren om daar een procedure op te starten, aldus verzoekster. Zij betoogt dat de verwerende partij dit aspect reduceert tot een indirect “*asielargument*”, terwijl het in werkelijkheid ook een relevant element is voor de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de opgelegde terugkeervereiste, zeker wanneer de verwerende partij zelf erkent dat El Salvador ondanks dalende cijfers “*in vergelijking met veel andere landen een hoog risico*” kan blijven vormen voor vrouwen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat luidens artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij verplicht is om “*(e)lementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties*” niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden en onontvankelijk te verklaren. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om wat betreft elementen die zij eerder al aanvoerde bij haar verzoek om internationale bescherming, te verwijzen naar de gedane beoordeling door de bevoegde instanties. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvraag had verwezen naar cijfers van femicide waarvan de recentste betrekking hadden op het jaar 2019-2020, maar dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat “*(d)e laatste jaren (...) er een aanzienlijke daling van de geregistreerde aantallen (is) gemeld, vaak toegeschreven aan de grotere inspanningen van de overheid om bende-geweld aan te pakken*” en dat deze conclusie steunt op cijfers van 2022 en 2023, die worden vergeleken met die van 2019. Verzoekster toont dan ook niet aan waarom de verwerende partij niet deugdelijk naar deze recentere daling van de cijfers kan verwijzen om de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheid van femicide, dat steunde op oudere cijfers, niet te aanvaarden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het gegeven dat erop wordt gewezen dat “*El Salvador in vergelijking met veel andere landen een hoog risico vormen voor vrouwen (blijft), (ondanks de sterk dalende cijfers)*” betekent dat dit op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt in haar specifieke geval. Zij moet dat risico individualiseren en kan zich niet vergenoegen met een verwijzing naar algemene landeninformatie. In die zin is het ten eerste relevant te verwijzen naar de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming, waar werd vastgesteld dat haar verklaringen ongeloofwaardig waren.

Waar verzoekster betoogt dat haar kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw met kinderen moet worden beoordeeld in het licht van de hiervoor aangehaalde informatie, stelt de Raad vast dat de verwerende partij

ter zake heeft overwogen dat verzoekster in haar thuisland waar ze opgroeide, onmiddellijk opgevangen kan worden door haar familie. Dit motief werd hiervoor reeds besproken en bleef overeind.

Tot slot heeft de verwerende partij nog toegevoegd dat “(d)e bevoegde ambassade voor een visumprocedure voor een duur langer dan 3 maanden in België (...) zich trouwens in Panama (bevindt)”.

Blijkens de bewoordingen ervan is dit motief overtoollig. Inderdaad, de Raad stelt vast dat verzoekster de afwezigheid van de diplomatieke post in El Salvador en de daarmee gepaard gaande moeilijkheden in haar specifieke geval niet als buitengewone omstandigheid had aangevoerd in haar aanvraag. Verzoeksters kritiek op dit overtoollig motief is niet dienstig, nu blijkt dat de elementen die zij wél had voorgelegd aan de verwerende partij als zijnde buitengewone omstandigheden allemaal werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en dat verzoekster er niet in geslaagd is deze als niet deugdelijk af te doen.

Tot slot ontwikkelt verzoekster nog een middelonderdeel dat zij steunt op het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing herhaaldelijk zou hebben gesteld dat verzoekster slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in El Salvador, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit nergens in de bestreden beslissing staat vermeld. Verzoeksters betoog mist aldus feitelijke grondslag.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoekster in de hoofding van haar middel nog de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) stelt de Raad vast dat zij in gebreke blijft om deze vermeende schending uiteen te zetten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS